

gennemlæse og i videst muligt Omfang lade sig belære af de Betragtninger, det ærede 9de Medlem for 6te Kreds i saa Henseende fremsatte.

Det ærede Medlem beklagede sig dernæst over, at disse Forhold blev lagt ind under Centraladministrationen, under Embedsstyret. Jeg synes ikke, det ærede Medlem har Ret i denne Kritik. Efter Lovforslaget bliver Tilsynet med og Revisionen af Boerne ikke lagt ind under Centraladministrationen i almindelig Forstand, det bliver henlagt til nogle honorarlønnede Kasseinspektører, som i øvrigt i Forvejen fører Tilsyn med Skifteretten. Det er formentlig dem, der er bedst egnede til det, og det er ikke en Opfindelse fra min Side alene, ogsaa Administrationskommissionen har, saa vidt jeg ved enstemmigt, sluttet sig til, at det var den mest praktiske Form. Det er altsaa ikke alene smukke Programmer, der er Tale om her; jeg har den Opfattelse, at det er den Maade at ordne Administrationen paa, der samtidig byder den størst mulige Garanti og er den billigste. Jeg kan derfor lade være at beskæftige mig nærmere med de sørgmuntre Erfaringer, som det ærede Medlem har gjort med Hensyn til Centraladministrationens langsomme Ekspedition, og skal blot sige, at i mange Tilfælde er det ikke selve Centraladministrationen, der er langsom med at afgøre Sagerne. Det er meget ofte hændt f. Eks. i Justitsministeriet, for at holde mig til mit eget Ministerium, at Sagerne er afgjort paa 1 eller 2 Dage, men hvad der har sinket Sagerne er, at de nødvendigvis efter deres Beskaffenhed eller efter gammel Praksis skal sendes til Erklæring hos forskellige Myndigheder, hvis Ekspeditions hurtighed ikke altid er saa fremtrædende som de samme Myndigheders Ønske om undertiden at lægge et Ansvar over paa Centraladministrationen for Langsomhed, en Beskyldning, der ikke altid er paa sin Plads. Den samme Erfaring vil det ærede Medlem gøre, hvis han undersøger Sagen paa andre Omraader, han vil endogsaa støde paa Tilfælde, hvor Sagførere og underordnede Kontorer kaster Ansvaret over paa Centraladministrationen, skønt det i hvert Fald ikke er den, der er Skyld i den langsomme Forretningsgang. Men er der nogen større Grund til at diskutere dette Spørgsmaal her? Jeg er ligesom det ærede Medlem en Tilhænger af den hurtigst mulige Forretningsgang, men jeg ser ikke, der er nogen større Fare for en langsom Forretningsgang af det Hensyn, det ærede Medlem nævnte, Hensynet til Centraladministra-

tionens almindelige Ordning, idet det netop ikke er Centraladministrationen, men de honorarlønnede Kasseinspektører, der har Ansvaret. Jeg tror derfor ikke, det vil være rigtigt eller heldigt at gaa den Vej, det ærede Medlem anbefalede, det vil i Virkeligheden være ensbetydende med, at man ikke kommer ud af Pletten, ikke kommer bort fra de nuværende Tilstande, som baade Amterne, Sagførerne, Administrationskommissionen og Ministeriet er enige om ikke er gode og i høj Grad trænger til en mere moderne Form.

Gunnar Fog-Petersen: En Beskyldning mod Centraladministrationen for altid at være langsom er ikke rigtig, siger den højtærede Minister, og det tror jeg, han har Ret i. Men det vilde heller aldrig falde mig ind at fremsætte en saadan Beskyldning. Jeg har blot peget paa, at Behandlingen af Sagerne, ikke mindst fra den Del af Landet, der ikke er København og nærmeste Omegn, ofte er langsom.

Med Hensyn til Muligheden af at spare Personale paa Amtskontorerne, hvis dette Lovforslag gennemføres, sagde den højtærede Minister, at han vilde henstille til Indenrigsministeren at lade sig belære af mine Bemærkninger. Men det vil ikke være en rigtig Fremgangsmaade af den højtærede Minister. Det er ikke Indenrigsministeren, der skal lade sig belære af mine Bemærkninger, det er mig, der ønsker at belæres om, hvorledes Ministeriet stiller sig overfor dette Spørgsmaal: at have et vagtsomt Øje for alle de Punkter, hvor der kan spares paa Udgifterne i Administrationen. Der pegede jeg paa et Forhold, som berøres af denne Lov. Hvis et væsentligt Arbejde tages bort fra Kontorer, som i Øjeblikket har det, og det ikke faar nogen Virkning for disse Kontorer, vil det blot betyde, at der oprettes nye Embeder, medens de gamle bliver ved at bestaa i uforandret Skikkelse. Det er det Spørgsmaal, jeg rejste. Naar man undertiden har sagt, at der i et Samfund som vort er for mange Embedsmænd, tror jeg ikke, at det er rigtigt, hvis man dermed vil sige, at Embedsmændene bestiller for lidt, men maaske nok rigtigt, hvis man siger, at for meget ønskes afgjort ad embedsmæssig Vej, navnlig Ting, som burde være faldet bort, naar nye Former indføres. Man bygger op, men man river aldrig ned indenfor en Statsadministration. Den højtærede Justitsminister har en anden Opfattelse paa dette Punkt end jeg, selv om jeg tror, at Ministeren har Ret i, at vi er enige om Ønskeligheden af at faa en hurtig og klar